

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobců: **a) M. R. a b) M. R.**, oba bytem P., ubytovna G., D. 2942/102, zastoupených Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem Blahoslavova 72/4, Přerov, proti žalovanému **Krajskému ředitelství Policie Olomouckého kraje**, Odbor vnitřní kontroly, se sídlem Olomouc, tř. Kosmonautů 189/10, **o ochraně proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevyřízení stížnosti,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u soudu dne 12.11.2014, doplněnou podáními ze dne 10.3.2015 a 28.4.2015 se žalobci domáhají, aby soud uložil žalovanému zcela vyřídit stížnost žalobců ze dne 18.2.2014, a to nejpozději do 30 dnů od právní moci

rozsudku. Žalobci uvedli, že dne 16.11.2013 došlo na ubytovně G. v P. k incidentu, při němž bylo nezákonně užito fyzického násilí vůči žalobci a) hlídkou Městské policie Přerov. Událost byla řešena na základě telefonátu žalobce b) Policií ČR, která postupovala ve věci tak, že ve dnech 26.11.2013 a 27.11.2013 byli oba žalobci vyzváni k podání vysvětlení, a následně policie věc uzavřela tak, že zásah strážníků Městské policie Přerov označila za přiměřený a naopak jednání žalobců bylo shledáno jako naplňující skutkovou podstatu přestupku proti veřejnému pořádku. Proti postupu a způsobu vyřízení věci podali žalobci dne 18.2.2014 stížnost, která byla žalovaným zaevidována pod č.j. KRPM-26367/ČJ-2014-140066-S. O vyřízení stížnosti byli žalobci vyrozuměni dne 28.5.2014, pod č.j. č.j. KRPM-53399-9/ČJ-2014-140066-S, avšak vyřízení stížností bylo dle žalobců provedeno natolik nekvalitně, že vykazuje znaky nečinnosti, neboť žalovaný nereagoval na všechny stížnostní body a navržené důkazy a v podstatě toliko konstatoval, že vše proběhlo v mezích zákona a stížnosti jsou nedůvodné.

Soud uvádí, že žalobci podali žalobu původně nejen proti žalovanému, ale rovněž proti Policejnímu prezidiu České republiky [původně žalovaný 2)], jehož nečinnost spatřovali rovněž v neúplném vyřízení stížností žalobců. Krajský soud však řízení o žalobě proti žalovanému 2) vyloučil usnesením ze dne 13.5.2015, č.j. 65 A 55/2015-25 k samostatnému projednání, a následně usnesením ze dne 27.5.2015, č.j. 65 A 26/2015-19 postoupil věc Městskému soudu v Praze.

Dále je vhodné zmínit, že v souvislosti se zásahem strážníků Městské policie Přerov a následně policistů PČR, Obvodního oddělení Přerov vůči žalobcům na ubytovně G. dne 16.11.2013, probíhalo a probíhá u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci celá řada řízení.

Soud zejména poukazuje na pravomocně skončené řízení vedené pod sp. zn. 65 A 19/2014, v němž se žalobci domáhali ochrany proti samotnému nezákonnému zásahu strážníků Městské policie Přerov dne 16.11.2013. Žaloba v uvedené věci však byla shledána opožděnou, s čímž se ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.3.2015, č.j. 1 As 209/2014 – 59.

Dále s posuzovanou věcí významně souvisí pravomocně skončené řízení vedené pod sp. zn. 65 A 17/2014, v němž se žalobci domáhali žalobou proti rozhodnutí správního orgánu zrušení vyrozumění žalovaného ze dne 28. 5. 2014, č.j. KRPM-53399-9/ČJ-2014-140066-S a sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 14. 5. 2014, č.j. PPR-10419-10/ČJ-2014-990210-S a č.j. PPR-10419-16/ČJ-2014-990210-S, tj. zrušení těch vyrozumění o vyřízení stížností, která v nyní posuzované věci žalobci označují za zcela nedostatečná. Zmíněné řízení sp. zn. 65 A 17/2014 bylo ukončeno usnesením ze dne 13.5.2015, č.j. 65 A 17/2014-44, jímž soud žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobci se nepřípustně domáhali přezkoumání úkonů správních orgánů, které nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a proto jsou ze soudního přezkumu podle § 68 písm. e) s.ř.s. ve spojení s § 70 písm. a) s ř.s. vyloučeny. Proti uvedenému usnesení podali žalobci kasační stížnost, která je vyřizována pod sp. zn. 1 As 134/2015.

Podání žaloby žalobci v posuzované věci se může s ohledem na žalobu ve věci sp. zn. 65 A 17/2014 jevit jako logický nesmysl. Žalobci totiž oběma žalobami současně na jedné straně tvrdí, že žalovaný stížnost ze dne 18.2.2014 vyřídil a domáhají se zrušení vyřízení stížnosti, na straně druhé tvrdí, že vyřízení stížnosti je natolik nekvalitní, že se žalovaný de facto nevyjádřil, a tudíž je nečinným. Vysvětlení uvedeného rozporu pravděpodobně tkví ve skutečnosti, že žaloba v posuzované věci byla podána v době, kdy byla žaloba ve věci sp. zn. 65 A 17/2014 poprvé pravomocně odmítnuta (usnesením ze dne 15. 10. 2014, č. j. 65 A 17/2014-15). Žalobce tedy hledal jinou cestu, již by postup policistů napadl. Následně však bylo usnesení č.j. 65 A 17/2014-15 z procesních důvodů zrušeno.

Krajský soud již v řízeních ve věcech sp. zn. 65 A 9/2014 a 65 A 17/2014 zjistil z obsahu připojených spisů Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje č.j. KRPM-147292/PŘ-2013-140819, a dále stížnostních spisů Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje č. j. KRPM-26367/ČJ-2014-140066-S a č. j. KRPM-53399-9/ČJ-2014-140066-S následující skutečnosti, které opětovně shrnuje:

Dne 16.11.2013 byl sepsán Krajským ředitelstvím Policie ČR, Obvodní oddělení Přerov 2 úřední záznam o tom, že dne 16.11.2013 oznámil telefonicky na PČR žalobce a), že byl na ubytovně na ulici Dluhonská fyzicky napaden hlídkou Městské policie Přerov. Dále je zde uvedeno, že autohlídka OO PČR Přerov 1 učinila na základě přijatého oznámení výjezd, při němž byl na místě kontaktován pan Š. L., který popsal, že majitelka ubytovny paní G. objevila na jednom z pokojů ubytovny B. S., načež přivolal Městskou policii Přerov, aby uvedenou ženu z ubytovny vyvedli, když na ubytovně není hlášena a nemá tam co dělat. Přivolaná hlídka Městské policie Přerov měla na místo dojet a paní S. z pokoje vyvést, avšak poté, co se jí ostatní přítomní zastali, mělo dojít k napadení žalobce a) uvedenou hlídkou Městské policie Přerov, která si nadto přivolala na místo ještě jednu hlídku. Poté, co hlídky odjely, přivolal si žalobce a) RZS a zavolal PČR. Následně se úředním záznamem z téhož dne k události vyjádřila Městská policie Přerov, která uvedla, že vůči žalobci a) bylo zasaženo toliko slzotvorným prostředkem, a to z důvodu vyhocení situace při odvádění paní S. z ubytovny, kdy hrozilo napadení zakročujících strážníků „davem“, vedeným žalobcem a). Dále je v uvedeném záznamu uvedeno, že nabízené lékařské ošetření žalobce a) odmítl. Dále ve věci vedené pod č.j. KRPM-147292/PŘ-2013-140819 podali k věci vysvětlení: dne 26.11.2013 žalobce a), dne 3.12.2013 V. G., dne 16.12.2013 žalobce b), dne 15.1.2014 M. P., dne 20.1.2014 D. K., M. P., R. F. a R. K., dne 27.1.2014 opětovně V. G.. Dále bylo ve věci podáno dne 20.11.2013 vyhodnocení použití donucovacích prostředků Městskou policií Přerov.

Dne 4.2.2014 byl sepsán Krajským ředitelstvím Policie ČR, Obvodní oddělení Přerov 2 úřední záznam popisující a vyhodnocující všechny zjištěné skutečnosti v případě se závěrem, že jelikož nebyl zjištěn žádný očitý svědek údajného napadení žalobců, přičemž zakročující strážníci napadení žalobce a) popírají, a dále jelikož použití donucovacích prostředků strážníkem bylo vyhodnoceno jako přiměřené a oprávněné, není zde dostatečně odůvodněn závěr, že by se v daném případě jednalo o naplnění skutkové podstaty trestného činu či přestupku, tudíž bude věc

uložena na oddělení. O tomto závěru byl žalobce a) vyrozuměn. Naopak Obvodní oddělení PČR Přerov II. dospělo k závěru, že jednání žalobců a) i b), a dále Milana Pinčeka naplňuje skutkovou podstatu přestupku proti veřejnému pořádku ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., tudíž byl Magistrátu města Přerova přestupek oznámen. Současně byla Věra Gerhátová upozorněna na nutnost přijetí opatření k prevenci vzniku dalších podobných incidentů na dané ubytovně.

Magistrát města Přerova však postupem dle § 59 zákona č. 200/1990 Sb. vrátil dne 10.2.2014 věc Krajskému ředitelství Policie ČR, Obvodní oddělení Přerov 2 k došetření.

Dne 18.2.2014 podali žalobci k Obvodnímu oddělení PČR Přerov 2 stížnost na postup a způsob vyřízení shora popsané věci, vedené pod č.j. KRPM-147292/PŘ-2013-140819. Žalobci uvedli, že vysvětlení podávané žalobcem a) nebylo účelově zapsáno v celém znění, dále, že věc měla být řešena Generální inspekcí bezpečnostních sborů, dále, že nebyly vzaty v úvahu svědecké výpovědi dalších možných svědků, zejména B. S., tudíž věc nebyla řádně prošetřena. Dále namítali, že Policie ČR zjevně stranila Městské policii Přerov, k napadení žalobců došlo bezdůvodně, bez předchozí výzvy. O tom, že tvrzení Městské Policie Přerov je účelové, svědčí skutečnost, že nikdo z žalobců nebyl postižen za přestupek, ani odvezen do protialkoholní léčebny. Dále namítali, že na předmětné ubytovně nebyl a není vyvěšen domovní řád, že v inkriminovanou dobu žalobci na pokoji nekouřili ani nepožívali nadměrně alkoholické nápoje, tudíž veškeré události měly být toliko záležitostí mezi nimi a ubytovatelem a nebyl dán jakýkoli důvod k zásahu městské policie. Dále namítali, že jako oznamovatelé na lince 158 měli být do 30 dnů vyrozuměni minimálně o případném odložení věci, což se nestalo, čímž byly porušeny i interní předpisy Policie ČR. Dále namítali, že nebylo policisty řádně zdokumentováno místo činu.

Stížnost byla zaevidována pod č.j. KRPM-26367/ČJ-2014-140066-S a řešena Odborem vnitřní kontroly Krajského ředitelství Policie ČR. Dále byla stížnost doplněna podáními doručenými PČR dne 21.2.2014 a 28.2.2014. Dne 17.3.2014 byli žalobci vyrozuměni o vyřízení stížnosti. Obsahem vyrozumění žalovaného byl popis obsahu zjištěných skutečností, a to jednak z obsahu shora citovaného spisu, a dále nové skutečnosti, a to přepis uskutečněných telekomunikačních záznamů (hovorů žalobců na linku 158 dne 16.11.2013), nový výslech V. G. ze dne 6.3.2014, výslech nstržm. Bc. L. V., nstržm. L. B., pprap. M. H. a záznam ze zdravotní dokumentace žalobce a). Závěrem bylo uvedeno, že postup policejního orgánu Obvodního oddělení Přerov 2 byl v souladu se zákonem s výjimkou nedoručení písemnosti ze dne 24.2.2014 žalobci a). Za uvedené pochybení se Krajské ředitelství PČR omluvilo.

Dne 25.3.2014 podali žalobci stížnost, která byla obsahově vyhodnocena jako nesouhlas s vyřízením původní stížnosti. Žalobci byli proto dne 26.3.2014 vyrozuměni o postoupení věci Policejnímu prezidiu Policie ČR. Stížnost byla dále doplněna podáním ze dne 27.3.2014, které bylo Policejnímu prezidiu Policie ČR

rovněž postoupeno, o čemž byly žalobci opět dne 14.4.2014 vyrozuměni s tím, že část tohoto podání bylo obsahově posouzeno jako stížnost nová.

O výsledku přešetření způsobu vyřízení stížnosti byli žalobci vyrozuměni sdělením Policejního prezidenta č.j. PPR-10419-10/ČJ-2014-990210-S a č. j. PPR-10419-16/ČJ-2014-990210-S, který uvedl, že se se způsobem vyřízení stížnosti Krajským ředitelstvím PČR ztotožňuje a stížnost shledává nedůvodnou. Konkrétně uvedl, že v dané věci proti sobě stojí protichůdná tvrzení žalobců jako stěžovatelů na straně jedné a policistů na straně druhé, přičemž tyto rozpory nelze žádnými důkazními prostředky překlenout, proto se žalovaný 2) ztotožnil se závěry žalovaného 1) o nutnosti věc posoudit dle zásady *in dubio pro reo*. Dále uvedl, že stížnost byla vyřízena v zákonné lhůtě oprávněným správním orgánem a ve vztahu k doručování vyrozumění žalobci a) byla shledána částečně důvodnou.

Část podání žalobců ze dne 27.3.2014, které bylo obsahově posouzena jako stížnost nová, bylo zaevidováno pod č.j. KRPM-53399-9/ČJ-2014-140066-S a řešeno opět Odborem vnitřní kontroly Krajského ředitelství Policie ČR. Novými skutečnostmi, které žalobci v podání uvedli, mělo být to, že příslušníci Policie ČR, Obvodního oddělení Přerov 2 postupovali při vyřizování oznámení žalobců na linku tísňového volání Policie ČR dne 16.11.2013 v rozporu s rozkazem policejního prezidenta č. 9 z roku 2008, neboť sdělení ve věci zaslali toliko žalobci b), a dále, že oba žalobci nebyli bezodkladně, tj. do 72 hodin po učinění oznámení vyslechnuti. Žalobci byli dne 28.5.2014 o vyřízení této nové stížnosti vyrozuměni. Ve vyrozumění žalovaný žalobcům sdělil, že stížnost shledává nedůvodnou, neboť žalobci namítaný rozkaz policejního prezidenta č. 9 z roku 2008 se obsahově netýká vyřizování oznámení a stížností, jak se žalobci mylně domnívají a nadto rozkazy policejního prezidenta jsou interními akty Policie ČR, s nimiž se osoby nejsoucí ve služebním poměru nemohou seznamovat, tudíž se nemohou ani dovolávat jejich dodržování. Ve vztahu ke lhůtě k provedení výsledku oznamovatele žalovaný 1) uvedl, že žádný právní předpis nestanovuje lhůtu, v níž musí být osoba volající na tísňovou linku Policie ČR vyslechnuta, přičemž v předmětné věci nešlo o případ, kdy by muselo být přistoupeno bezprostředně k neodkladnému či neopakovatelnému úkonu.

Soud předně uvádí, že mu z obsahu žaloby není zřejmé, v čem konkrétně spatřují žalovaní nečinnost žalovaného, neboť žalobci neuvedli, s jakými konkrétními námitkami a výtkami vůči postupu policistů, jež uváděli ve své stížnosti ze dne 18.2.2014, se žalovaný nevypořádal. Žalobci se v žalobě omezili toliko na konstatování, že vyřízení stížnosti žalovaným bylo natolik nedostatečné, že je nutno považovat stížnost za nevyřízenou.

Z porovnání obsahu žaloby s uvedeným shrnutím obsahu správních spisů je nadto zřejmé, že žalobci sami se již v záplavě vlastních stížností a následných vyrozumění správních orgánů zřetelně neorientují. Stížnost žalobců ze dne 18.2.2014, doplněná podáními ze dne 21.2.2014 a 28.2.2014 totiž byla zaevidována pod č.j. KRPM-26367/ČJ-2014-140066-S a o jejím vyřízení byli žalobci vyrozuměni sdělením ze dne 17.3.2014. Ve vyrozumění ze dne 28.5.2014 bylo žalobcům sděleno, jakým způsobem posoudil žalovaný stížnost žalobců ze dne 27.3.2014,

kteřá byla vedena pod č.j. KRPM-53399-9/ČJ-2014-140066-S. Jinými slovy: Žalovaný ve vřozumění ze dne 28.5.2014 nereagoval na obsáhlou stížnost ze dne 18.2.2014, ale toliko na nové skutečnosti uvedené v podáních ze dne 27.3.2014, které obsahově posoudil jako stížnost novou. Obsahu stížnosti žalobců ze dne 18.2.2014 se žalovaný věnoval ve vřozumění ze dne 17.3.2014.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ten, kdo bezvřsledně vyčerpál prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Z citovaného ustanovení s.ř.s. vyplývá, že ve správním soudnictví je domáhání se ochrany proti nečinnosti správního orgánu omezeno na případy, kdy má správní orgán povinnost vydat ve správním řízení rozhodnutí nebo osvědčení. Tak tomu však v posuzované věci nebylo.

Krajský soud v rozhodnutí ve věci sp.zn. 65 A 17/2014 uvedl, že Policie ČR v dané věci nevystupovala jako orgán činný v trestním řízení, nýbrž jako orgán správní. Dle obsahu připojených spisů nebylo ve věci zahájeno trestní řízení, příslušníci Policie ČR toliko prověřovali okolnosti případu ze dne 16.11.2013, k němuž byli přivoláni žalobcem a), a to voláním na tísňovou linku 158, přičemž v rámci tohoto prošetřování prováděli ve věci úkony dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“). Na postup policistů při uvedeném vyšetřování si následně žalobci stěžovali. Žalovaný tedy v dané věci vystupoval jako správní orgány vyřizující stížnost na postup příslušníků policie.

Dále krajský soud v uvedené věci uvedl, že policie při vyřizování stížností na nedostatky v činnosti policistů, či jejich protiprávní jednání postupuje dle § 97 odst. 1 zákona o PČR, přičemž na postup při vyřizování stížností, který je v zákoně o PČR popsán kuse, se subsidiárně použije úprava vyřizování stížností dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“). Stížnost dle § 97 odst. 1 zákona o PČR, resp. dle § 175 odst. 1 s.ř. však není návrhem, jímž by bylo zahájeno správní řízení. Správní orgán, který stížnost přijal, je povinen tuto stížnost přešetřit, toto přešetření však nemá charakter správního řízení. Výsledkem šetření je dle § 97 odst. 2 zákona o PČR, resp. § 175 odst. 6 věty druhé s.ř. záznam do spisu, o jehož obsahu je stěžovatel pouze vřozuměn (nadto pouze tehdy, pokud o to požádal). Pokud stěžovatel nesouhlasí s výsledkem přešetření stížnosti, může dle § 175 odst. 7 s.ř. požádat nadřízený orgán, aby způsob vyřízení stížnosti přešetřil.

Krajský soud proto ve věci sp. zn. 65 A 17/2014 dospěl k závěru, že vřozumění žalovaného o způsobu vyřízení stížnosti, vydané v rámci postupu dle § 97 odst. 1 zákona o PČR a 175 s.ř. není výsledkem rozhodování o právech

či povinnostech žalobců, neboť nijak nezasahuje do jejich hmotných veřejných práv, neukládá žalobcům žádné povinnosti ani jim nepřiznává žádná práva. Výsledkem postupu dle § 175 s.ř. tedy není rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 65 s.ř.s., které by zakládalo, měnilo, rušilo nebo závazně určovalo práva a povinnosti právních subjektů, tj. nejedná se o akt přezkoumatelný ve správním soudnictví (viz shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8.3.2012, č.j. 10 A 361/2011-34, a dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.11.2012, č.j. 5 As 43/2012-40, publikovaný pod č. 2768/2013 Sb. NSS, oba dostupné na www.nssoud.cz). Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl, neboť přezkoumání úkonů správních orgánů, které nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s., je ze soudního přezkumu dle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) s.ř.s. vyloučeno.

Z uvedeného závěru, na němž krajský soud nehodlá ničeho měnit, je zjevné, že obligatorní podmínka pro poskytnutí ochrany proti nečinnosti správního orgánu v posuzované věci splněna není. Neuskutečňuje-li se vyřizování stížností na postup správního orgánu dle § 175 s.ř., resp. § 97 zákona o PČR ve správním řízení a není-li výsledkem šetření rozhodnutí ani osvědčení správního orgánu, nelze se ve správním soudnictví domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu dle citovaného § 79 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud má ostatně za to, že žalobci, resp. žalobcům ustanovený zástupce si byl uvedené skutečnosti vědom, neboť žalobou nevzněl požadavek na vydání rozhodnutí ve věci, nýbrž na to, aby žalovaný „úplně vyřídil stížnost“.

Byť žalobci svou žalobu jednoznačně formulovali jako žalobu proti nečinnosti žalovaného, zabýval se pro úplnost krajský soud otázkou, zda by případně žalobcům náležela ochrana proti nezákonnému zásahu správního orgánu dle § 82 a násl. s.ř.s. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 16.11.2010, č.j. 7 Aps 3/2008-98, publikovaném pod č. 2206/2011 Sb. NSS dospěl k závěru, že nezákonná nečinnost spočívající v jiném nekonání než nevydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení (tj. „prostá“ nečinnost správního orgánu), může být za určitých okolností kvalifikována jako nezákonný zásah správního orgánu ve smyslu § 82 s.ř.s., vůči němuž je třeba zajistit účinnou soudní ochranu.

Z konstantní judikatury soudů ve správním soudnictví ovšem vyplývá, že ochrana podle § 82 s.ř.s. je důvodná jen tehdy, jsou-li (kumulativně), tedy zároveň, splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž "zásah" v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování "zásahu" (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 8. s.ř.s. poskytnout. V posuzované věci však soud neshledal splnění hned několika podmínek, neboť soudu není zřejmé, jak by mohli být žalobci úplným nevyřízením stížnosti přímo zkráceni na svých právech a zejména, jak by tento „zásah“ v neširším smyslu mohl být proti nim přímo zaměřen.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému nevznikly dle obsahu spisu v řízení před soudem žádné náklady jdoucí nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

O odměně ustanoveného advokáta bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Olomouci dne 19. srpna 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu